

Valkonauha

1/2024

JO 115 VUOTTA

Samalla viivalla

- Naisvangit Suomessa s. 4
- VEERAT-hanke s. 10
- Vankilatyö Virossa s. 18

Sisältö

Pääkirjoitus	3
Kirjailija Sonja Saarikosken haastattelu	4
Mitä kuuluu Roskasakille?	8
VEERAT-hanke tarjoaa naisille mahdollisuuden pohtia omaa elämää	10
Ilmoitus: Vapaita aikoja parisuhdekeskusteluihin	13
Vierailu Etelä-Korean Valkonauhan jäsenten luona	14
Mietelauseita elämästä	17
Kukaan ei ole toista parempi –vankilatyö Virossa	18
Hengellinen kirjoitus	20
Ilmoitus: Aurora-hankkeen julkaisu ja loppuseminaarin tallenne	21
Liitto ja paikallisyhdistykset toimivat	22
Ilmoitus: Kutsu Valkonauhaliiton kevätkokoukseen	23
Ilmoitus: Suomen Valkonauhaliitto julistaa haettavaksi Pirjo Kivelä-Ristevirran muistorahaston apurahat vuodelle 2024	23

Valkonauha 1/2024

Julkaisija: Suomen Valkonauhaliitto

Toimituksen osoite:

Liisankatu 27 A 3, 00170 Helsinki
puh. 09 1351 268
www.suomenvalkonauhaliitto.fi

Päätoimittaja: Marjut Ropo-Lyytikäinen

Toimitussihteeri: Inari Varimo
inari.varimo@suomenvalkonauhaliitto.fi

Toimituskunta: Marja Kariluoto, Päivi Kokkonen, Leena Kontula, Kaija Kähkönen, Anna-Mari Laine, Hannele Töyry

Taitto: Anne Tervahauta / Kuvitella

Lehti ilmestyy neljänä numerona
Tilaushinta 20 euroa vsk

Painopaikka: Eräsalon Kirjapaino Oy,
Tampere

ISSN-L 0355-7219, ISSN 0355-7219 (painettu)
ISSN 2242-0045 (verkkójulkaisu)

Kannen kuva: Pixabay

Suomen Valkonauhaliitto – Förbundet Vita Bandet i Finland r.y.

Liitto on vuonna 1905 perustettu kristillisyhteiskunnallinen naisjärjestö, joka toimii yksilöiden, perheiden ja yhteiskunnan hyväksi. Liitto on jäsenenä World Woman's Christian Temperance Unionissa. Valkonauha-lehti on ilmestynyt vuodesta 1909. Liitto ottaa vastaan testamentteja ja lahjoituksia. Pankkiyhteys: Danske Bank IBAN:FI98 8000 1100 0623 23

Puheenjohtaja

Marjut Ropo-Lyytikäinen, palvelupäällikkö (eläk.)

Varapuheenjohtajat

Kaija Kähkönen

Tarja Vilmi

Pääsihteeri

Inari Varimo, pappi, työnohjaaja (STOry)

Toimistos sihteeri

Nina Hurtamo

LIITON YLLÄPITÄMÄT

Valkonauhan Kotipesä Helsingissä

Liisankatu 27 A 3,
00170 Helsinki
puh. 091351 268

Opiskelijakoti Helsingissä

Snellmaninkatu 27 D 18,
00170 Helsinki

Usko luo toivoa myös vankilassa

PIXABAY

Uvankilatyötä on tehty Suomessa perinteisesti seurakuntien diakoniatyön kautta. Me valkonauhaiset olemme myös kunnostautuneet tällä saralla. Paikallisyhdistystemme toimialueilla on vankiloita muun muassa Hämeenlinnassa, Kuopiossa ja Oulussa. Olemme saaneet hyvää palautetta vankien kanssa tehdystä yhteistyöstä esimerkiksi Hämeenlinnassa.

Vankilapastorien kautta toimintaa voi lähestyä helposti. Erilainen harrastustoiminta tuo vankilassa oleville ihmisille ajanvietettä ja hyötyä. Käsityöt ja musiikki antavat virikkeitä. Vapaaehtoistyön merkitys on kasvanut tässäkin haasteellisessa työssä. Vanhempien vankien keskuudessa on helpompi päästä hengelliseen yhteyteen, mutta ovatko nuoret vangit vastaanottavia hengelliselle avulle ja tuelle? Monelle vangille usko tuo sisältöä elämään myös vankilassa. Se on auttanut useita entisiä rikollisia toisenlaisten elämänarvojen tunnistamiseen. Ihmissuhteet ovat saattaneet katketa läheisiin, jopa omiin lapsiin.

Aika rangaistuslaitoksessa on rajallinen ja Rikosseuraamusviraston tavoitteena vankilatyössä on saada ihmiset sopeutumaan yhteiskuntaan siinä vaiheessa, kun vapaus koittaa. Ympäröivä yhteiskunta on muuttunut monella tapaa, jos vankilassaolo on ollut pitkä. Haasteet vapaudessa aiheuttavat epävarmuutta eikä kynnyks ole korkea rikosten uusimiseen.

Moni vanki kertoo löytäneensä Jumalan vankilassa. Vai onko Jumala löytänyt heidät? Silloin, kun ihminen lähtee seuraamaan uskoa, hänellä on toivoa. Usko on pelastanut monia hairahtumasta rikolliselle polulle uudelleen. Paras kiitos meille vapaaehtoistoimijoille on, kun jaksamme sitoutua vankilatyöhön ja auttaa ihmisiä löytämään uskon kautta ote elämään vapaudessa aiempaa erilaisten tukiverkoston avulla.

MARJUT ROPO-LYYTIKÄINEN
Puheenjohtaja

Kirjailija Sonja Saarikosken haastattelu

Rumia asioita ja toivon pilkahduksia – NAISVANKIEN ELÄMÄÄ

Naisvangit-kirja

Syksyllä 2023 ilmestyi Sonja Saarikosken ensimmäinen kirja nimeltään *Naisvangit – Rikollisuuden kehä maailman onnellisimmassa maassa*. Saarikosken kirja nousi ilmestymissyksynään tietokirjallisuuden Finlandia-palkintoehdokkaaksi ja sai vuoden 2023 Kanava-palkinnon. Saarikosken kirja ja syksyllä 2022 julkaistu **Kaisa Tammen** *Naisvankilan pomo* -teos ovat nostaneet julkiseen tietoisuuteen ja keskusteluun naisvankien aseman ja kohtelun tämän päivän Suomessa.

Saarikoski on tehnyt kirjaansa valtavan laajan taustatyön, joka alkoi jo vuonna 2017, kun hän teki Helsingin Sanomien Kuukausiliitteeseen artikkelin Hämeenlinnan naisvankilasta. Tästä artikkelista hänelle jäi itämään ajatus, että aihetta pitää tutkia syvällisemmin ja siitä kirjoittaa pidemmin ja monipuolisemmin kuin mitä lehtiartikkelissa on mahdollista. Hämeenlinnan vanhan naisvankilan sulkeminen ja uuden rakentaminen toimi Saarikoskelle lopullisena kimmokkeena ryhtyä kirjoittamisprosessiin. Saarikoski on seurannut monia kirjansa henkilöitä tiiviisti lähes kolmen vuoden ajan, haastatellut heitä ja saanut olla osa heidän elämänsä.

Sonja Saarikosken esikoisteos *Naisvangit – Rikollisuuden kehä maailman onnellisimmassa maassa* oli syksyllä 2023 tietokirjallisuuden Finlandia-palkintoehdokas.

Saarikosken haastatteluihin perustuva kirja tuo naisvangit ja vankilaelämän lähelle lukijaa. Kirjan aineistona on ollut henkilöhaastattelujen lisäksi myös tuhansia sivuja dokumentteja lastensuojelusta, poliisista, vankilasta ja terveydenhuollosta sekä lukuisia asiantuntijahaastatteluja. Laajat aineistot rakentavat inhimillisen, monipuolisen ja ajatuksia herättävän kuvan suomalaisen yhteiskunnan oloista niiden naisten kohdalla, jotka ovat kärsimässä seuraamuksia rikoksistaan ja yrittävät elää arkeaan vankilassa ja sen jälkeen. Kirja haastaa lukijaa pohtimaan asioita moniulotteisesti. Kirja kertoo siitä, kuinka samassa ihmisessä voi asua hyvä ja paha, hän voi toisaalta olla rikoksen uhri ja toisaalta sen tekijä.

Haastattelu Valkonauha-lehdelle

Valkonauha-lehti sai tammiukuussa 2024 ilon haastatella Sonja Saarikoskea kirjan tiimoilta. Haastattelun antoi lämmin, myötätuntoinen, viisas, rohkea ja asioita inhimillisesti ymmärtävä kirjaili-

LAURA MALMIVAARA

ja. Kirjan myötä Saarikoski toivoo, että Suomessa pystytään keskustelemaan niistäkin asioista, jotka ovat vaikeita ja täynnä tunnelatausta – sellaisiakin voidaan muuttaa. Toivomme tämän ajatuksen välittyvän lukijoillemme tämän haastattelun myötä. Saarikoski toivoo myös, että hän voisi kirjan myötä lisätä lukijan ymmärrystä siitä, millaista elämä voi olla Suomessa.

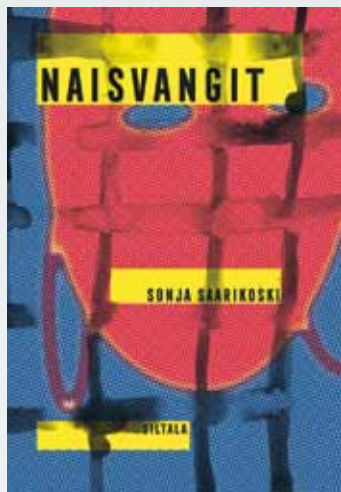
Saarikoski sai rankkoja asioita sisältävän kirjansa kirjoittamiseen voimaa siitä, että hän oli hyvin kiinnostunut haastateltavistaan, tekeminen tuntui erityisen mielekkäältä ja asioiden ymmärtämisen prosessi etuoikeutetulta. Saarikoski kokee, että hänen kirjansa tuo esiin piossa olevaa historiaa hyvinvointiyhteiskunnan laitamilta. Sirpaleinen kuva yhteiskunnasta täydentyä ja moni asia löytää paikkansa.

Kokemuksia kirjan kirjoittamisesta

Kirjan kirjoittaminen on vaikuttanut Saarikoskeen hyvin paljon. Ristiriita tutun keskiluokkaisen elämän ja hänen kohtaamiensa vankien arkipäivän välillä on valtava. Aihe on kuitenkin ollut kirjailijalle niin kiinnostava ja myötäeläminen vankien elämässä niin paljon erilaisia ajatuksia ja tunteita herättävää, että ristiriitaa on ollut mahdollista sietää. Silti kirjoittamisprosessin aikana oli välillä vaikea tulla matkoilta takaisin kotiin keskelle omaa arkeaan. Niinä hetkinä, kun Saarikoski palasi vierailuiltaan vankilasta tai haastateltaviensa luota, hänestä tuntui vähän aikaa siltä kuin hän olisi ollut muissa maailmoissa. Kuitenkin Saarikoski haluaa myös korostaa, että prosessi ei ollut vain raskas, vaan oleminen haastateltavien kanssa oli myös viihdyttävää, antoisaa ja hauskaa.

Saarikoski tapasi omien sanojensa mukaan haastateltavissaan persoonallisia ja kiinnostavia ihmisiä, joiden kanssa hän aidosti viihtyi. Naiset tekivät yhdessä monenlaisia arkisia asioita: kävivät syömässä, viettivät aikaa yhdessä ja juttelivat. Kirjan tekemisen aikana täytyi kuitenkin muistaa koko ajan eettiset pelisäännöt ja tehdä rajanvetoa kirjailijan ja haastateltavien välillä. Myös haastateltavat ymmärsivät tämän. Kirjan tekemisen jälkeen Saarikoski on jatkanut yhteydenpitoa kirjaprosessin aikana tutustumiinsa ihmisiin.

Saarikoskea kiinnostaa sosiaalisen oikeudenmukaisuuden ja ihmisoikeuksien kysymyk-

Sonja Saarikoski
**NAISVANGIT – RIKOLLISUUDEN KEHÄ
MAAILMAN ONNELLISIMASSA MAASSA**
(Siltala-kustannus, 2023)

Sonja Saarikoski(s. 1989) on helsinkiläinen toimittaja, joka työskentelee verkkomedia *Long Playssa*. Aiemmin hän työskenteli aikakauslehti *Imagen* toimituspäällikkönä. Saarikoski kirjoittaa lisäksi myös klassisen musiikin kritiikkiä, opettaa journalistista kirjoittamista Helsingin yliopistossa ja toimii panelistina Yleisradiossa. Saarikoski on saanut työstään lukuisia palkintoja. Hänet on palkittu Vuoden nuori aikakauslehtitoimittaja -palkinnolla vuonna 2017 ja Hulda Paulo -palkinnolla vuonna 2020. Lisäksi hän on ollut kaksi kertaa ehdolla Suuren journalistipalkinnon saajaksi Vuoden toimittaja -kategoriassa.

set. Kirjan tekeminen vai-
kutti hänen työhönsä sillä
tavoin, että nyt hän katsoo
rakenteellisia asioita vähän
toisesta näkökulmasta. Saa-
rikoski haluaa olla kirjas-
saan esiintyneiden teemojen
kanssa tekemisissä jatkossa-
kin. Mutta samaan aikaan
hän kokee, että kirjan kir-
joittaminen oli niin inten-
siivinen puristus, että sellai-
sessa maailmassa ei voi olla
jatkuvasti. Muuten menet-
tää kykynsä katsoa asioita
laajemmin.

Lastensuojelun tilanne Suomessa

Kirjansa myötä Saarikoski sanoo oppi-
neensa yhteiskunnasta rumia asioita, mut-
ta myös paljon hyvää. Jotkut lukijat ovat
palautteen perusteella kokeneet kirjan vie-
lä toivottomampana kuin Saarikoski itse on
sen kokenut. Saarikoski on kuitenkin näh-
nyt haastattelemiensa ihmisten elämässä
monenlaisten tilanteiden keskellä myös toi-
voa. Moni hänen haastattelemansa ihmi-
nen on saanut elämäntarinalleen myönteis-
tä jatkoa sen jälkeen, kun he ovat kärsineet
vankeusrangaistuksensa.

Kun haastattelussa tulee puheeksi lasten-
suojelun todellisuus Suomessa, Saarikoski
suorastaan tulistuu. Siinä asiassa hän näkee
vähän toivoa ja valtavasti korjattavaa. Saa-
rikoski on kirjaansa varten käynyt läpi tu-
hansia ja tuhansia sivuja erilaisia selvityksiä
ja raportteja lastensuojeluasioihin liittyen.
Niiden, ja tekemiensä haastattelujen pohjal-
ta, lastensuojelun tilanne on hänen mieles-
tään Suomessa paikoin karulla tolalla. Toki
lastensuojelu on moninainen kokonaisuus
ja monessa paikassa tilanne on toimiva ja
hyväkin. Mutta osassa Suomessa tehtäväs-
sä lastensuojelutyössä on vakavia ongelmia
ja sellaisia toimintatapoja, joita hyvinvoin-
tivaltiassa ei pitäisi olla.

Tammikuussa 2024 uutisissa kerrot-
tiin monella tavalla nuorten hatkaamisista
[karkaamisista, poistumisista] lastensuoje-
lulaitoksista. Tämän asian Saarikoski tun-

”**Suomessa
lapsia sijoitetaan
esimerkiksi siksi, että
lastenpsykiatrian
paikat ovat täynnä,
vaikka ratkaisun pitäisi
olla hoitaminen eikä
sijoitus.**”

nistaa myös haastateltavien-
sa kokemuksista. Saarikoski
on sekä surullinen että jär-
kyttynyt siitä, mitä joillekin
lapsille tehdään lastensuoje-
lussa. Toisinaan esimerkiki-
si nuoria käsitellään vain
”hankalina tapauksina” ei-
kä muisteta ottaa huomi-
oon heidän ainutlaatuista
ihmisyyttään, taustojaan ja
monia inhimillisiä tekijöitä.
Saarikoski äimistelee, kuin-
ka meidän yhteiskuntamme
hyvät palvelut, joita esimer-
kiksi keskiluokkaiset ihmi-

set saavat helposti, eivät ole tarjolla kaikil-
le. Hänen mielestään tuntuu törkeältä, et-
tä palveluita pitää osata aktiivisesti vaatia
ennen kuin niiden kautta saa avun – aivan
riippumatta siitä, millaisessa elämäntilan-
teessa ihminen on. Tämä tekee kuilun hy-
vinvoivien, työssäkäyvien ihmisten ja elä-
mässään suurissa vaikeuksissa olevien ih-
misten välille.

Saarikosken mukaan yksi olennaisim-
ista kysymyksistä hänen kirjoittamansa
kirjan äärellä onkin lastensuojelun nykytil-
anne sekä sen kehittäminen ja muuttami-
nen. Saarikoski haluaa tuoda esiin esimer-
kiksi niitä asioita, mitä lasten elämässä ta-
pahtuu ennen kuin päädytään sijoituksiin.
Suomessa lapsia sijoitetaan esimerkiksi sik-
si, että lastenpsykiatrian paikat ovat täyn-
nä, vaikka ratkaisun pitäisi olla hoitaminen
eikä sijoitus. Tällaiset asiat ovat arvovalin-
toja, Saarikoski painottaa. Varhaisen puut-
tumisen edistämiseen on panostettava sek-
ä taloudellisista että varsinkin inhimilli-
sistä näkökulmista. Saarikoski toivoo, että
lastensuojelun tilanteesta ja lasten hyvin- ja
pahoinvoinnista jatketaan keskustelua.

Elämä vankilassa

Tehdessään vuonna 2017 ensimmäistä leh-
tiartikkeliaan vankilaelämästä, Saarikos-
ki tutustui vankilan todellisuuteen. Hänen
mielestään on tärkeä huomata se, että van-
kilan elämä on arkista ja tietyin osin tavan-
omaistakin, mutta ihminen ei voi vaikut-

taa siihen, milloin hänet laitetaan lukkojen taakse tuntikausiksi. Vapauden ja hallinnan tunteen menettäminen on Saarikosken mukaan itsessään todella kova rangaistus.

Vankilasta Saarikoski ajattelee siten, että se ei ole joko hyvä tai paha asia vaan se on kokonaisuus, jossa useiden ihmisten elämä sillä hetkellä toteutuu. Vankilassa suhtautuminen ja avun saaminen vaihtelee yksilöittäin esimerkiksi vangin käyttäytymisestä tai tuomioiden määrästä riippuen. Vankila tarkoittaa, että usein raju arki vankilan ulkopuolella katkeaa mahdollisesti hyvin äkillisesti. Osalle vankilaan joutuneista se voi olla onni ja uuden alun mahdollisuus. Asia riippuu siitä, mitä kärsitystä rangaistuksesta seuraa ihmiselle ja miten häntä tuetaan rangaistuksen aikana.

Naisvangeista suuri osa kärsii mielenterveyden sairauksista ja erilaisista traumaista. Monella heistä selviytymiskeinoina oman mielensä kanssa pärjäämiseen on ollut päihteiden käyttäminen. Joutuessaan vankilaan vangin on selvidyttävä elämästään yhtäkkiä ilman päihteitä. Tilanne voi olla hyvinkin rankka. Saarikoski kokee vääränä sen, että laittomien päihteiden käyttäjä rangaistaan, mutta hoitoon pääsy on vaikeaa ja edellyttää huomattavasti omaa aktiivisuutta.

Suurin osa vangeista on elänyt elämää, joka ei ole tapahtunut keskiluokkaisessa ympäristössä. Vangin uudenlaista sosiaalista ympäristöä ja elämäntapaa on aletta- va rakentaa jo tuomion aikana. Muuten käy niin, että vapauteen päästyään ihminen hakee entisestä, tutustu ympäristöstään turvaa eikä hänellä ole mahdollisuuksia uudenlaisiin selviytymiskeinoihin.

Kaikille vangeille olisi tärkeä löytää uusi ympäristö tuomion aikana. Tähän esimerkiksi Hämeenlinnan vankilassa osittain pyrittiin. Tosin systeemi ei tarjoa kaikille apua tasapuolisesti ja esimerkiksi aiemmat tuomiot voivat vankilan sisällä vaikuttaa mahdollisuuksiin heikentävästi. Tuomio ja sen seuraukset näyttävät eri ihmisillä erilaisina ja se taas näyttää vankien silmiin sattumanvaraiselta toiminnalta. Tällainen sattumanvaraisuus voi tuoda vankilan si-

sälle katkeruutta, epäreiluuden kokemuksia ja vastakkainasettelua. Saarikoski onkin jäänyt pohtimaan sitä, miten rangaistuksen kärsimisestä voisi tehdä yhteismitallista.

Mitä voimme tehdä?

Saarikoski toivoisi, että lukijat oppisivat ja huomaisivat kirjan äärellä sen, että suomalaisessa yhteiskunnassa mahdollisuudet eivät ole kaikille samat. Hänen mukaansa rikollisuutta voitaisiin ehkäistä paremmin, jos kansalaisten ensimmäinen reaktio ei olisi tuomitseminen. Rikokset eivät koskaan synny tyhjiössä vaan ne johtuvat ihmisistä, ympäröivästä todellisuudesta ja vuorovaikutuksesta näiden välillä. Rikollisuus on helppo sivuuttaa omaan elämään kuulumattomana asiana. Yhteiskunnallisesti olisi kuitenkin kaikkien etu, jos ihmisten tilanteita parannettaisiin heti elämän alkuvaiheissa ja pyrittäisiin rikollisuuden kierteen katkaisemiseen ennalta ehkäisevästi.

Jokaisen ihmisen olisi syytä ponnistella sen suhteen, että yhteiskunnasta tulisi parempi paikka kaikille. Suomi ei ole kaikilta osin mahtava ja oikeudenmukainen maa, mutta jokainen voi puheillaan ja teoillaan vaikuttaa siihen, että tulevaisuudessa niin voisi olla. Saarikoski sanoo lopuksi, että hän itse haluaa ymmärtää maailmaa monista eri näkökulmista. Samalla hän toivoo, että hänen kirjansa saa ajattelemaan, että Suomessa asioita voi muuttaa ja vaikeistakin aiheista voi keskustella. Saarikoski painottaa, että Suomi on yhteinen hyvinvointivaltio ja siitä on yhteinen vastuu kaikilla, vaikka kaikki asiat eivät koskettaisi omaa lähipiiriä. Huono-osaisuuden kierteen katkaiseminen on teko tulevien sukupolvien puolesta. Jos me kaikki yhdessä pyrimme aidosti kaikille hyvään yhteiskuntaan, on tulevaisuudessa mahdollisuus löytää vaikeisiinkin asioihin nykyistä parempia ratkaisuja – ja luoda kaikille inhimillisempää elämää.

*Haastattelijana
INARI VARIMO
Pääsihteeri*

Mitä kuuluu Roskasakille?

”Kiitos kysymästä! Meille kuuluu hyvää sekä tekemisen että terveyden osalta. Keräysmäärissä puhkaisimme kahden miljoonan kerätyn tumpin rajan 1.11.2023 Helsingin Senaatintorilla. Samalla täyttyi 5 013. roskapussi. Juhlan kunniaksi julkaisimme myös Omapostimerkin. Helsingissä olemme ahkeroineet pian 2,5 vuotta ja tuloksena on 824 500 kerättyä tupakantumpia sekä 1 155 muovikassillista muuta roskaa.

Olemme saaneet paljon myönteistä huomiota osaksemme sekä lehdistön että muun median kautta. Sillä on ollut suuri merkitys viestimme voimistumisen ja etenemisen kannalta. Viestimme kuuluu:

”Viisaat eivät roskaa ja muilta se on kielletty”. Tuorein tapahtuma, jolla saimme myönteistä mediahuomiota, oli marraskuun 2023 lopulla, jolloin meidät palkittiin Helsingin kaupunginosayhdistykset Helka ry:n Vuoden 2023 teko -huomionosoituksella.

Reilun 12 vuoden kokemuksella voimme vahvistaa **Albert Schweitzerin** ajatuksen: ”The example is not the main thing in influencing others, it’s the only thing” [toimituksen vapaasti suomentamana: ”Esimerkki ei ole pääasiallinen keino pyrittäessä vaikuttamaan toisiin ihmisiin,

se on ainoa keino”]. Kiitollisella ja nöyrällä mielellä toteamme, että tämä missio ei olisi omassa voimassamme ollut mahdollinen. Olemme

Kaija ja Ilkka Erkkilä ovat olleet paljon esillä julkisuudessa puhumassa roskattoman Suomen puolesta.

Roskasakin työ on palkittu monella vapaaehtoistyöhön ja ympäristöön liittyvällä palkinnolla.

saaneet tähän profetiaan mukaan matkaväikkemme sisun, suunnan ja siunauksen. Roskasakin tehtävä on ollut erittäin värikäs ja antoisa, eikä vähiten tuhansien ihmisten tapaamisten myötä. Kaiken muun lisäksi roskienkeruun ohessa tulee bonuksena säännöllistä ulkoilua ja liikuntaa, mikä muutoin jäisi paljon vähemmälle.

Eräs uskonsisar totesi meille työstämme näin: ”Jumala ei kutsu päteviä, mutta Hän pätevoittää kutsutut”. Tähän ajatukseen on meidän kiitollisin mielin helppo yhtyä.

Lisää lukuja, kuvia sekä muuta mielenkiintoista löydät osoitteesta www.roskasakki.fi.

Lämpimin terveisin,

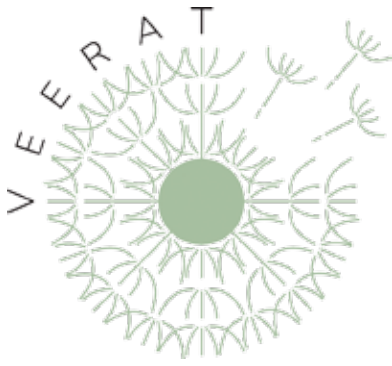
ILKKA JA KAIJA ERKKILÄ

Roskasakki

– Litterpickers extraordinaire since 2011

ROSKASAKKI

- Kerää vapaaehtoisvoimin roskaa yleisiltä paikoilta
- Roskasakin muodostaa aviopari Kaija ja Ilkka Erkkilä
- Päämääränä roskaton maailma
- 5 085 muovikassillista kerättyä roskaa neljästätoista eri maasta
- 2 036 900 kerättyä tupakan tumppia
- Omaa rahaa käytetty projektiin noin 33 000 €
- Kertyneitä ”työpäiviä” noin 1 700
- Kaija ja Ilkka Erkkilä ovat olleet Tasavallan Presidentin kutsumina itsenäisyyspäivän juhlassa vuonna 2013
- Kunniamainintoja:
 - Vuoden tamperelainen (2014)
 - Kansalaisareenan Vuoden vapaaehtoinen -kunniamaininta (2019)
 - Hyvinkään Vuoden Ympäristöpalkinto (2018)
 - Radio Dein ja CRC Sisun Suomalainen sisu -palkinto (2018)

MAIJU LEHTONEN

VEERAT-hanke

tarjoaa naisille mahdollisuuden pohtia omaa elämää

VEERAT-hanke

Nais erityisestä työstä ja nais erityisten näkökulmien huomioimisesta eri ympäristöissä puhutaan yhä enemmän. VEE-RAT-hanke kehittää omalta osaltaan nais erityistä päihdetyötä sekä lähisuhdeväkivaltatyötä, ja on pyrkinyt rakentamaan yhteistyön mahdollisuuksia myös eri vankiloiden kanssa. Yhteistyö Vaasan vankilan kanssa on mahdollistanut erilaisten työtapojen hyödyntämisen ja merkityksellisiä kohtaamisia naisten kanssa.

Vaasan vankilan kanssa yhteistyötä toteutettiin sekä yksilötyönä verkkovälitteisesti että paikalla toteutettavissa työpaikoissa. Vaikka yksilötyö ja ryhmämuotoiset työpaikat erosivat sisällöllisesti toisistaan, molempien toteutusten taustalla oli sama tavoite: luoda naisille mahdollisuus pysähtyä pohtimaan ja tarkastelemaan omaa elämää. Tunnetyöskentely, omien tunteiden sanoittaminen sekä omien rajojen ja ihmissuhteiden pohtiminen olivat työskentelyssä tärkeitä.

Omat ajatukset ja tunteet tutuksi kirjoittamalla

Yksilötyössä hyödynnettiin videovälitteisesti kirjoittamisen mahdollisuuksia, kirjallisuusterapeuttisia menetelmiä ja nii-

Työpajoissa luotiin mahdollisuuksia pysähtyä pohtimaan omaa elämää.

den soveltamista. Tarve kirjoittamiselle ja omien ajatusten tuottamiselle tekstimuotoon oli vahvasti lähtöisin osallistujasta itsestään. Hänellä oli tarve kirjoittaa ajatuksiaan, mutta hän kaipasi tukea

saadakseen asioita paperille. Lähtökohdat yhteistyölle olivat siis suotuisat, kun toive työskentelystä ja kirjoittamisesta menetelmänä nousivat yksilöstä itsestään ja hänen tarpeistaan ja toiveistaan.

Kirjoittaminen, saaticka kirjallisuusterapeuttiset menetelmät, eivät useinkaan ole ihmisille tuttuja, minkä vuoksi oli tärkeää, että ennen yhteisen työskentelyn aloittamista työskentelytavasta kerrottiin peruseriaatteet. Päällimmäinen ajatus työskentelyssä on tutustua omiin ajatuksiin ja tunteisiin, tekstit ja kirjoittaminen toimivat siihen välineenä. Tapaa-miskertojen aikana syntyi vapaamuotoista tekstiä, lyhyitä runoteoksia sekä tarjoutui mahdollisuuksia käsitellä ja kohdata omia tunteitaan.

Työskentelyssä huomioitava yksilö ja olemassa oleva ympäristö

Tärkeää työskentelyssä, toteutetaan sitä sitten yksilötyönä tai työpajoina tauryryhminä, on yksilöllisyyden huomi-

oiminen. Vankilaympäristö asettaa omat erityispiirteensä sille, millaisia työskentelymenetelmiä voidaan käyttää, mutta myös sille, miten ja millaiseen työskentelyyn ihminen on valmis. Ryhmätyöskentelyyn vaihtelevat tilanteet vankeudessa aiheuttavat omat haasteensa. Katseen suuntaaminen esimerkiksi tulevaisuuteen ei useinkaan ole samanlaista ihmisellä, joka odottaa vapautumista kuin ihmisellä, joka vasta odottaa tuomiota. Vankilassa tulevaisuus saattaa olla hyvin kaukainen ajatus, ja se vaikuttaa väistämättä siihen, miten omaan tilanteeseen ja työskentelyyn on mahdollista tarttua.

Merkittävä osa onnistunutta yhteistyötä on etukäteen selvittää mahdolliset rajoitteet tai haasteet, joita ihmisillä saattaa olla esimerkiksi kielellisessä tai kuvallisessa hahmottamisessa tai keskittymiseen liittyvissä kysymyksissä. On hyvä keskustella vankilan yhteyshenkilön kanssa mahdollisista erityiskysymyksistä, ja myös siitä, mihin teemoihin työ-

KEIJO KRISTO

VEERAT-hanketta on toteutettu yhteistyössä Vaasan vankilan kanssa.

kentely ulkopuolisen ohjaajan kanssa rajataan. Rajaus tiettyihin ennalta sovittuihin teemoihin helpottaa sekä osallistujien että ohjaajan tehtävää ja luo myös raameja ja turvallisuutta kohtaamisiin. Kaikkea ei kuitenkaan voi aina ennakoida, vaan ohjaajan on oltava valmis suunnitelman muutoksiin ja erilaisten variaatioiden luomiseen. Vanajan vankilan erityisohjaajan vinkki: ”On tärkeä taito osata lukea tilannetta”, on osoittautunut työssä oivalliseksi ohjenuoraksi.

Työparityöskentelyllä paljon etuja

Vankilan näkökulmasta ulkopuoliset toimijat tuovat vankilan arkeen erilaista sisältöä ja vaihtelua. Kun toimintaan ohjaa Rikosseuraamuslaitoksen ulkopuolinen työntekijä, suhtautuminen ohjaajaan ja toimintaan saattaa olla hyvinkin erilaista kuin vankilan omiin työntekijöihin. Paljon riippuu esimerkiksi siitä, kuinka tottuneita vangit ovat ulkopuolisiin toimijoihin. Vankiloissa, joissa toteutetaan paljon toimintaa muiden tahojen ohjaamana, ulkopuolisiin ohjaajiin on totuttu. Vankiloissa, joissa ulkopuolisen tahon toteuttama toimintaa on vähemmän, uusi ohjaaja saattaa aiheuttaa varautuneisuutta, vaikka yleensä toiminta nähdäänkin virkistävänä vaihteluna vankilan arkeen.

Vaasan vankilan erityisohjaajan **Sanna Uusitalon** mukaan yhteistyön ja työpariuden merkitys vankilan henkilökunnan ja ulkopuolisen toimijan välillä on suuri. Työparina toimiminen luo turvalli-

sen elementin vangeille: vierailevan työntekijän mukana on oma tuttu työntekijä. Työparina toimimisen etu ja tärkeys nousee esille myös mahdollisen jatkotyöskentelyn kannalta. Jos työskentelyssä nousee esille jotakin yllättäviä tunteita tai jokin asia jää mietityttämään, pystyy työskentelyä ja omaa prosessia jatkamaan yhdessä vankilan oman työntekijän kanssa. Sama periaate pätee myös verkkotyöskentelyssä, vaikka vankilan työntekijä ei itse tapaamisissa olisikaan läsnä. Toimiva vuoropuhelu vankilan työntekijän ja toimintaa toteuttavan tahon välillä tukee yhteistyötä ja hyödyttää kaikkia osapuolia.

Järjestötoimijan jalkautumisessa vankilaympäristöön on omat erityispiirteensä, jotka on hyvä huomioda toiminnan suunnittelussa. Samanaikaisesti työskentely vankilassa olevien naisten kanssa on peruseriaatteiltaan täysin samanlaista kuin vankilan ulkopuolellakin. Ihmislähtöinen ja kunnioittava suhtautuminen on kulmakivi sille, että yhteistyön ja vuorovaikutuksen rakentaminen on ylipäättensä mahdollista.

*Kirjoittaja on
TtM, Projektipäällikkö,
VEERAT-hanke
/ A-Kiltojen
Liitto ry.*

VEERAT – vertaisuudesta toivoa ja työkaluja omaan kasvuun ja toipumiseen -hanke (2022–2024) on A-Kiltojen Liitto ry:n ja Maria Akatemia ry:n yhteishanke. Hankkeessa keskitytään lähisuuhdeväkivallan ehkäisyyn tarjoamalla tietoa ja vertaistukea naisille, jotka ovat toipumassa tai joilla on huoli omasta päihteiden käytöstään ja joita mietityttävät lähisuuhdeväkivallan kysymykset. Hankkeessa tehdään myös vaikuttamistyötä naisten kokeman stigan vähentämiseksi vahvistamalla tietoisuutta nais erityisestä väkivalta- ja päihdetyöstä. Vankiloihin suunnattua toimintaa hanke on toteuttanut Vaasan, Vanajan ja Hämeenlinnan vankiloiden kanssa.

*"Jos mokaa, voiko
saada anteeksi?
Annetaanko
me toisia
mahdollisuuksia,
että ihminen voisi
sovittaa tekojaan?"*

KAISA TAMMI,
aiemmin johtajana Hämeenlinnan
rikosseuraamuskeskuksessa,
nykyisin vs. valtion lastensuojelu-
yksiköiden johtaja

SUOMEN VALKONAUHALIIITTO
– Förbundet Vita Bandet i Finland ry

Vapaita aikoja PARISUHDEKESKUSTELUIHIN

Onko sinun ja kumppanisi välillä asioita, joiden käsittelyyn tarvitset ulkopuolista apua? Kaipaako mahdollisuutta puhua ammattilaisen kanssa parisuhteestasi?

Tule Valkonauhaliiton perheterapeuttien luokse! Meillä pariskunnat pääsevät joustavasti terapeutin vastaanotolle parhaimmillaan muutamassa päivässä yhteydenotosta. Keskustelut ovat luottamuksellisia ja ne voidaan toteuttaa paikan päällä tai etäyhteydellä. Toimintamme on avointa kaikenikäisille ja kaikissa elämänvaiheissa oleville pareille.

Käyntikerta maksaa 30 euroa/pariskunta, mutta siihen on mahdollisuus saada maksuvapautus pyydettyäessä. Käynnit varataan Valkonauhaliiton toimistosta puhelimitse numerosta (09) 1351 268 tai sähköpostitse osoitteesta nina.hurtamo@suomenvalkonauhaliitto.fi.

Lämpimästi tervetuloa!

Vierailu Etelä-Korean Valkonauhan jäsenten luona

Matkamme Etelä-Koreaan

Tyttäremme **Young Ok Kim** halusi järjestää miehelleni **Raimolle** ja minulle ikimuistoisen Etelä-Korean matkan 22.10.-2.11.2023. Emme rohjenneet vaatia, että haluaisimme vierailla Etelä-Korean Valkonauhan jäsenten luona. Mutta hän oli yllätykseksemme ottanut yhteyttä Korean Valkonauhan puheenjohtajaan **Young Joo Kimiin**

ja saimme olla heidän vierainaan kahtena päivänä. Pyysin puheenjohtaja Young Joo Kimiä kirjoittamaan jotain ajastamme heidän vierainaan. Ohessa saatte lukea näitä kuulumisia.

ANNA-MARI LAINE
Hämeenlinnan
Valkonauhan sihteeri

Young Joo Kim

Terveisemme sinne Suomeen!

Ensimmäisen vierailupäivän tapaaminen

Arvostimme suuresti Suomesta tehtyä vierailua luonamme. Saimme nauttia rakkaudellisesta yhteydestä. Uskon, että Herramme siunasi runsaasti yhdessäolomme. Vieraamme kuvasivat aikaamme yhdessä,

että se oli *super wonderful* (toim. huom. erityisen suurenmoista).

Ensimmäisenä vierailupäivänä järjestetyssä tilaisuudessa Valkonauhatalossa mukana olivat mm. Togon lähetystyöntekijät pastori **Fred Kim** ja hänen vaimon-

Valkonauhatalo

Young Ok Kim ja Anna-Mari Laine

White Galleryn edessä ryhmäkuva, jossa Togon lähetystyöntekijät Fred Kim ja Chris Kim, puheenjohtaja Young Joo Kim, Young Ok Kim sekä Anna-Mari ja Raimo Laine.

KUVAT RAIMO LAINE

sa **Chris Kim**. He kertoivat mielenkiinnosta työstään Togossa, Afrikassa. He ovat työskennelleet siellä jo kauan, mutta vuodesta 2022 he ovat palvelleet Länsi-Afrikassa myös valkonauhatyössä. Fred Kim oli joskus laulanut kuorossa ja Finlandia-hymni oli ollut eräs hänen lempilauluistaan. Niinpä hän kännykältään halusi soittaa kahvipöydässä suomalaisen kuoron esittämänä Finlandian kaikille.

Lähetystyöntekijä **Hyun Sook Kim** Indonesiasta oli vierailulla Koreassa ja vierailulla myös mukanamme. Hän perusti Valkonauhan Indonesiaan vuonna 1997. Hän on toiminut myös kansainvälisen sosiaalityön osaston johtajana Valkonauhassa.

Anna-Mari kertoi Young Ok tulkintaan Suomen Valkonauhan jäsenten moninaisesta työstä. Monet lähimmäiset ovat varmasti saaneet avun näidenkin työmuotojen kautta. Suomen Valkonauhaliiton pääsihteeri on vaihtunut. Pastori **Inari Varimo** on valittu jatkamaan työtä pastori **Irja Eskelisen** jäädessä eläkkeelle. Työ on edelleen hyvissä käsissä.

Euroopassa on uusi vaikea tilanne Venäjän hyökättyä Ukrainaan. Miljoonia pakolaisia on lähtenyt Ukrainasta sotaa pakoon Euroopan eri maihin. Suomikin

Valkonauhalaisia Valkonauhatalossa

Maalaus White Galleryssä, Young Joo Kimin taide-museossa

on vastaanottanut pakolaisia. Anna-Marin paikallisosasto Hämeenlinnassa on lahjoittanut villalankoja naisvankilan vangeille, joilla on erinomainen idea kutoa villasukkia Ukrainan pakolaisille Suomessa.

Young Ok Kim kertoi ihanan tarinan, kuinka Anna-Mari ja Raimo tulivat rakkaiksi hänelle, äidiksi ja isäksi, hänen vaikean elämänvaiheensa aikana, kun hän oli lähetystyössä Siperiassa Venäjällä neljä vuotta 1990-luvun lopulla.

Nykyään Young Ok Kim työskentelee kliinisen psykologian apulaisprofessorina Kaliforniassa Fullerin teologisessa yliopistossa. Hän opettaa tohtoriohjelmassa kristillistä sielunhoitoa. Hän toimii myös psykologina ja on perustajajäsen Kawa:ssa (Korean American Wellness Assosiation). Tällä hetkellä hän on myös sen puheenjohtaja. Hän uskoo, että Jumala koulutti häntä teologiassa, missiologiassa ja psykologiassa, jotta hän voisi paremmin varustaa lähetystyöntekijöitä ja heidän perheenjäseniään kohtaamaan lähetyskenttien haasteet.

Minä kerroin Etelä-Korean Valkonauhan työstä ja historiasta ja iloitsin puheesani siitä, että se työ on voinut jatkua sukupolvesta toiseen.

Filosofian tohtori **Haejung Shin** soitti meille pianoa. Hän on myös lähetystyöntekijä ja valtuutettu pastori. Hän on työskennellyt vaikeilla saavuttamattomilla alueilla Afganistanissa ja Afrikassa. Hän on opettanut Korean taideyliopistossa musiikin osastolla pianonsoittoa esiintyville taiteilijoille. Yhteiseen tilaisuuteemme hän oli valinnut kappaleikseen *Bachin Sicilianon BWV 1031* ja oman mukaelmansa tunnetusta joululaulusta *O Holy Night*.

Vierailu taidemuseossani taidenäyttelyssäni

Seuraavana päivänä ensin söimme yhdessä lounaan Lotte-hotellissa. Sen jälkeen vierailimme pysyvässä taidenäyttelyssäni White Galleryssä. Se on kaunis, valkoinen, taiteellinen viisikerroksinen rakennus keskellä vil-

kasta Soulin liike-elämän keskusta. Olin hyvin onnellinen nähdessäni, kuinka paljon vieraani nauttivat vierailustamme siellä.

Kokoelmani on viidenkymmenen vuoden työ. Kiitän Herraa, että minulla on mahdollisuus viedä evankeliumia maalausteni kautta hänen kunniakseen. Saan inspiraation maalauksiini Raamatusta: Maalauksieni värit edustavat Jumalan luomistyön kauneutta ja Hänen Hyviä Uutisia. Useimmat maalauksistani ovat abstrakteja, mutta mukana on myös realistisia teoksia. Vihreä väri abstrakteissa maalauksistani ilmaisee Jumalan rauhaa. Keltainen väri tuo esiin Pyhän Hengen kirkkauden. Punainen väri tarkoittaa Jeesuksen verta, joka vuodatettiin ristillä meidän vuoksemme. Purppuran punainen ja sininen ilmaisevat Jumalan arvovaltaa ja suuruutta. Valkoinen väri puolestaan kertoo Jeesuksen puhtaudesta.

Taidemuseossa meidät otti vastaan tyttäreni **Jung Hee Shin**, joka on White Galleryn johtaja. Myöskin nuorimman sisareni tytär **Jee-Hae** oli paikalla. Nuorin sisareni **Sung Joo Kim** oli mukana Helsingin konferenssissa, kuten ehkä jotkut teistä muistavatkin. Olen iloinen, että kaikki perheeni jäsenet jakavat samat arvot, jotka äidilläni **Kwi Ok Yeulla** oli.

Siunatkoon Herramme palvelutyötänne siellä Suomen Valkonauhassa! Siunatkoon Herra kaikkea työtämme kaikkialla niin että se leviää uusiin maihin koko ajan!

Lopuksi haluan tervehtiä teitä Ilmestyskirjan 11:15 sanoilla: *Ja seitsemäs enkeli puhalsi pasuunaan; niin kuului taivaassa*

suuria ääniä, jotka sanoivat: ”Maailman kuninkuus on tullut meidän Herrallemme ja hänen Voidellullensa, ja hän on hallitseva aina ja iankaikisesti”.

Kirjoittaja on Etelä-Korean Valkonauhan puheenjohtaja.

Joutsenten laulu, ikuinen
avioliitto, yhteinen elo ja
valkeuden voitto. Merten pauhu.
Luonnon laulu. Aallot rantaan,
kuiskaus tuulen ikuinen luulen.
Oikea oivallus, elämän askellus.
Tie pitkä tai lyhyt, onneni ehyt.

Mitä minulta puuttuu sitä
en tarvitse. On äiti eväät
mukaan pakannut, ollessani
lapsi. Ne opit kun muistaa,
alkaa elämässä onnistaa.

Tarvitsen opastusta, onhan
lähimmäinen vieressä.
Minut huomaa sydämessä.
Yhteinen rukous, Herran
toivomus.

Rakennetaan yhdessä
maailmasta parempi
paikka, turvallinen ja aito,
rakkauten koti.

Jokaista tarvitaan, kädestä
kiinni otetaan, ja yhdessä
lauletaan ja saadaan elämä
onnistumaan.

Onnellinen pieni lintu
vapauden tärkeyden
ymmärtää.

Ei huolia murheita, vain oksa
vahva ja jyvä nokassa.

Luovuttaa ei kannata, on myös
Jumalan tahto.

Jeesus laumaansa kaitsee,
heidät ravitsee, ja oikean
suunnan näyttää. Ja kyllä meillä
ihmeitä riittää.

Olla tyytyväinen, olla
onnellinen. Sitä kaikki
toivoo. Elämä opettaa,
kulkijansa kukittaa.
Ilahduta ystävää, on tärkeää
tää. Kukkaisin, hymyllä
oikealla, on taito tallella.

MARIKA PIIPPONEN

Rakkauten talo, on
elämässä valo. Pieniä
töppösiä, enkeleitä
lapsukaisia.
Suojelemme, varjelemme,
kaikkemme annamme.
On kiitos kerran, suurinta,
aidointa.

Muistot, kodin aarteita,
mielen aarteita. Sydän
puhdasta kultaa, rakkauden
amentamaa.
Nähdään toistemme
sydämiin, kauniisiin
aarteisiin.

Arjen keskellä, elämän
myrskyissä on tärkeää
itseään ymmärtää, ja myös
kiittää elämää.

Katso taivaalle, on Jumala
luonut sen.
Katso merelle, on Jumala
tehnyt sen.
Katso silmiisi, on Jumala
tehnyt sinut.

Koti on paikka johon
voi aina tulla, ja siellä
tuoksuu pulla, on hyvä perhe
sulla.
Sydän lämpöinen, mieli
onnellinen, olen elämästä
kiitollinen.
Jokainen askel on
kunniaakkaasti otettava,
ja elämälle kaikkensa
annettava.

Lähimmäisen
huomaaminen on
kultaista. Ja antaa avaimet
onneen.
Paras opettaja olet sinä itse.
Minkä itse sydämessään
oppii, se myös sydämeen jää.

PIRJO SIPLÄ

Teksti KIRSI PAASIRANTA

KUKAAN EI OLE TOISTA PAREMPI

– Olin poliisi, tänään vierailija Viron vankiloissa

Olemme Virossa. Vankilaan saapuvien vierailijoiden laukut, puhelimet ja kellot jätetään säilöön. Etenemme turvatarkastukseen ja tapaamme vastaanottavan pastorin, jonka seurassa siirrymme vankilan sisäpihalle. Edessä oikealla on sellisiipi, jonka edessä on ulkoilu- ja urheilualue. Vasemmalla sijaitsee vankilan kappeli, josta kai-

kuu musiikki. Sisällä kappelissa harjoittelee ryhmä ihmisiä jumalanpalveluksen musiikkia.

Meillä on hetki aikaa hengähtää pienessä lepotilassa, kunnes astumme avaraankirkkosaliin. En ole täällä ensimmäistä kertaa, mutta joka kerran alttaritaulu pysäyttää. Taulussa on lähes luonnollisessa koossa viisi hahmoa. Taulussa oikealla on kirk-

kaan valkeana hohtava Jeesus, naulojen veriset arvet käsissään ja jaloissaan. Hänestä vasemmalla, laitimmaisena, on Johannes, Jeesuksen rakain opetuslapsi. Taulun vasemmalla laidalla on Johannes Kastaja, joka on pitkävarisella ristillä lävistänyt käärmeen pään. Jeesus katsoo lempeästi eteensä polvistuneeseen mieheen. Polvistunutta miestä saattaa mies, jolla on myös

veriset arvet käsissään. Pyyntö ”muista minua, kun tulet valtakuntaasi” on toteutunut. Enemmänkin. Ristin ryöväri saattaa toista katuvaista.

Tummasävyisen taulun on maalannut Tarton taidekoulun katolilainen rehtori. Se on lahja uuden vankilan kappeliin. Sanoma satuttaa sekä lohduttaa, kun sen eteen pysähtyy. Kirkko on vankilan alueella ainoa tila, jossa on kalterittomat ikkunat. Ne sijaitsevat korkealla salin katon rajassa. Nämä ikkunat olivat johtavan pastorin vaativa toive,

LEENA KONTULA

”Muista minua, kun tulet valtakuntaasi!” Alttaritaulu Tarton vankilakirkossa saa pysähtymään.

kuten myös kirkon pimeässä valaistu risti.

Odotamme, kunnes vartioiden saattamat kirkkovieraat saapuvat. Pastori johtaa kirkkovuoden mukaisen jumalanpalveluksen, musiikki-ryhmä huolehtii musiikista, ja muista paikalle tulleista löytyvät tekstinlukijat. Saarnan sijaan me vieraat puhumme. Jos ryhmässämme on muusikoita, me vieraat myös musisoimme. Ehtoollisjumalanpalveluksessa polvistumme poikien kanssa pyhälle aterialle. Kerran oma puheosuuteni muuttui, kun vuoroani odotellessani selasin Gideonin Uuden Testamentin etusivuja. Siinä selatessani minut pysäytti Luukkaan evankeliumin kohta (Luuk. 21:34): kukaan ei ole toista parempi.

Miksi olen mukana tällaisessa toiminnassa? 70- ja 80-luvulla poliisin pidätysaika saattoi olla jopa ”sjuttondagar” eli yli kaksi viikkoa. Noina päivinä pidätetyn kanssa puhuttiin asiaa ja asian vierestä. Puhuimme oikeastaan kaikesta, totta ja tarua, tapahtuneita ja toiveita. Kuulustelijan kautta pidätetty piti yhteyttä sellin ulkopuolelle, muihin viranomaisiin ja omaisiin. Kuulustelija seurasi myös asiakkaansa henkistä vointia ja auttoi häntä parhaansa mukaan.

Rukouksen jokapäiväiseen tukeen opin luottamaan jo lapsena. Iltarukous takasi hyvän unen. Rukoukseen luotan edelleen ja luotin valmistautuessani kuulusteluihin. Rukouksesta uskalsin kehottaen keskustella myös asiakkaitteni

kanssa, vaikka sen sopimattomuudesta minua muistutettiinkin. Poliisivankilan kirjastoon hankin Gideoneilta Raamattuja, jotka kelpasivat ainakin sätkäpaperiksi, mutta toivoin niitä muutenkin availtavan.

Pidätetty odottaa tukea, ymmärrystä ja ennen kaikkea tasa-arvoista hyväksyntää. Asiat riitelevät, eivät ihmiset, niin arkena kuin pyhänkin. Muistan joulunpyhät, jolloin yhtenä iltana kahlasimme syvässä lumessa pidätettyni kanssa hautausmaalla. Etsimme ja löysimme haudan, jolle veimme kynttilän. Se oli hänen huumeisiin menehtyneen kumppaninsa hauta. Muistan myöhäisen illan, kun viherpeukaloinen putkavahtimme halusi näyttää iäkkäämmälle, ensi kertaa kiinniolevalle rouvalle kukkivan yönkuningattaren. Tarjous oli mieluinen piristys. Rouvasta en tiedä, mutta minulle näky ja tuoksu oli toistaiseksi ainutkertainen.

Eläkeläisenä olen vaihtanut lakikirjan Raamattuun ja monen sattuman kautta olen vakiovierailija vankiloissa. Vierastan vielä Suomen vankiloita, mutta Virossa olen kiven sisään kurkistellut. Ryhmämme vierailee vankiloiden kirkoissa, joko jumalanpalveluksessa tai erikseen järjestetyssä tilaisuudessa. Vapautuneita vankeja tapaamme päihdekuntoutuskeskuksissa sekä vapautu-

neiden väliaikaiskodissa Tartossa, jota luotsaa vankilan johtava metodistipastori. Jumalanpalvelustapaamisten yhteydessä pojat poistuessaan ehtivät kättelemään ja pikaisesti kertomaan, jos haluavat esirukousta. ”Tulkaa pian uudelleen” on aina heidän toiveensa. Vankilapastorin vetämissä vankiloiden vapaa-muotoisissa tilaisuuksissa ja kuntoutuskeskuksissa meillä on mahdollisuus kuulumisten vaihtamiseen ja esirukoukseen.

Rukous – maailman vahvin voima – todella toimii. Odottamattomista vastauksista saamme jokaisella vierailulla kuulla niin tapaamiltamme kuin ryhmäläisiltämme.

Työstäni vapautuneena novii-sina pääsin vierailemaan myös Venäjällä, päihdekuntoutuskeskuksissa ja lastenkodeissa. Tänä – meille agenteille – tämä on historiaa. Ryhmämme aloitti vankilavierailut 90-luvulla, kun Venäjä avautui, ja avasi myös vankilat hengelliselle työlle. Tuolloin selleissäkin sai vierailla. Vankilanjohtaja jopa itse ehdotti: ”Käykää samoissa selteisissä useamman kerran, pieni pisara murtaa kiven”. Tästä yhdistyksemme sai nimen Kaplja Vody Pisara ry.

Kirjoittaja on Valkonauhaliiton hallituksen ja Helsingin Valkonauhan jäsen.

HANNELE TÖYRY

Soi virteni kiitosta Herran

*Soi virteni kiitosta Herran.
Hän on hyvä ja armollinen.
(virsi 903)*

Virret ovat itselleni hyvin rakkaita. Luen usein virsikirjaa kuin kaunokirjallista runoteosta. Löydän virsistä lohtua ja iloa. Virsirunous on kaunista, soinnikasta kieltä.

Olen saanut lapsena mahdollisuuden viettää paljon aikaa urkuperillä. Kun Kangaslammin kirkko tuhoutui tulipalossa vuonna 1972, tuhoutuivat siinä samalla myös **Maija**-kummini kengät. Maija toimi tuolloin kirkon kanttorina. Olin seurannut urkuperillä hänen jalkietyöskentelyään ihaillen. Hyvät työkengät mahdollistivat tummat äänikerrat tulkintaan. Surin näiden tuhoutuneiden urkukenkien kohtaloa suuresti.

Toinen pidempiaikainen kanttoriystäväni oli ensimmäinen pianon- ja viulunsoiton opettajani **Sulo**. Hän pyysi toisinaan minut mukaansa urkuperille apulaisekseen. Sain toimia sivunkääntäjänä, kun hän soitti urkuja. Varmuudeksi hän usein nyökkäsi hetki ennen tärkeää tehtävääni. Nopeasti harjaannuin seuraamaan nuotteja ja laskemaan tahtia myös omatoimisesti. Tehtäväni tuolla urkuperillä tuntui hienolta ja merkitykselliseltä.

Suomen evankelis-luterilaisen kirkon virsikirjalla on pitkä historia, joka ulottuu satojen vuosien taakse. Virsi on uskonnollinen laulu, jota kristityt laulavat jumalanpalveluksissa ja muissa hartaustilaisuuksissa.

sissa. Virsiä lauletaan myös kaikissa pyhis-
sä toimituksissa – ja moni kristitty laulaa
niitä myös yksin. Virren veisuu on seura-
kunnan rukousta, johon on helppo yhtyä.
Se sanoittaa ihmisten yhteisiä tunteita ja
tunnelmia.

Suosittelen lämpimästi tutustumaan www.virsikirja.fi -sivustoon. Sieltä löytyy hyvä
virsihakemisto, joka on jaoteltu esimerkiki
teemoittain. Sivustolla kerrotaan mielen-
kiintoisesti myös virsien taustoista.

Käsinkosketeltava klassinen virsikirja on
todellinen tietojärkäle, kun sitä malttaa
pysähtyä tutkimaan. Sen äärellä voi tehdä
kulttuurillisen aikamatkan veisaten, lau-
laen, hyräillen tai lukien. Virsikirjan mo-
nipuolista käyttämistä tukee myös kor-
keatasoinen suomalainen kanttorikoulu-
tus. Hymnologia eli virsioppi tutkii muun
muassa virsien syntyä ja kehitystä.

*Mua siipeis suojaan kätke,
oi Jeesus, Herrani,
suojaassas suo mun olla,
jos kuinka kävisi.
Sä kaikeks tule mulle
valollas, neuvoillas,
suo joka päivä elää
mun yksin armostas.
(Virsi 552:1)*

Kirjoittaja on sairaanhoitaja, valkonauhaisar ja lehden toimituskunnan jäsen.

Aurora-hankkeen julkaisu ja loppuseminaarin tallenne

- Päihdetaustaisten äitien toipumisen tukemiseksi järjestetty Aurora-hanke on tullut päätökseensä. Hankkeesta on tehty upea **julkaisu**, jota saa painettuna ja verkkoversiona. Julkaisussa hanketta ja sen parissa tehtyjä löytöjä ja havaintoja esitellään tarkemmin. Hankkeesta löydät myös tietoa päihderiippuvuudesta, häpeästä, traumatietoisuudesta, äitiydestä, toipumisesta ja itsemyötätunnosta.
- Aurora-hankkeen loppuseminaarista on tehty **tallenne**. Tallennetta on mahdollisuus katsoa tilaamalla se käyttöön. Seminarissa pääpuheenvuoron piti sosionomi YAMK, neuropsykiatrinen valmentaja, työnohjaaja **Mai Peltoniemi**, joka puhui traumainformoidun työotteen merkityksestä päihde- ja mielenterveystyössä. Peltoniemi on tutkinut aihetta pitkään ja luennoinut siitä eri puolilla Suomea.

- Tilaa painettua julkaisua tai loppuseminaarin tallennetta Valkonauhaliiton toimistosta sähköpostitse osoitteesta **nina.hurtamo@suomenvalkonauhaliitto.fi** tai tutustu julkaisuun verkossa osoitteessa www.suomenvalkonauhaliitto.fi/julkaisut/aurora-hankkeen-loppujulkaisu/.

Kiitos Valkonauhaliiton joulujuhlasta

Valkonauhaliiton joulujuhla järjestettiin Liisankadulla 9.12.2023 perinteitä kunnioittaen ja mukavassa hengessä. Juhlaan kokoon-tui noin 40 henkilöä iloitsemaan yhdessäolosta ja joulun hengestä.

Tänä vuonna juhlaan toivat erityistä riemua lapsivieraat, jotka olimme saaneet Espoosta. Olarin seurakunnan kanttorin **Päivi Hakomäen** johdolla juhla-iloksemme saapui kuusi lasta äiteineen. Lapset ja äidit lauloivat ja toivat vilpittömällä riemullaan joulun tunnelmaa kaikkien sydämiin. Olemme lämpimästi kiitollisia tästä yhteistyöstä!

Juhlan toinen ilon aihe oli kuulla Valkonauha-viulun soivan **Melissa Paraczky**n taitavissa käsissä. Melissa on soittanut viulua muuttaman vuoden ja iloitsimme siitä, että viulu saa kulkea mukana hänen elämässään ja opinnoissaan. Olemme myös ylpeitä siitä, kuinka paljon Melissa on kehittynyt viulistina siinä ajassa, kun hän on viuluamme soittanut.

Valkonauha-viulu soi **Melissa Paraczky**n taitavissa käsissä.

Juhlassa tapasimme tuttuja, rakkaita ihmisiä ja tutustuimme joihinkin uusiin. Juhlijoiden ikä alkoi kahdesta vuodesta ja päättyi pitkään elämäkokemukseen. Valkonauhatyön hienon ja puolia on esimerkiksi se, että toiminnassa mukana olemiselle ei ole mitään sopivaa ikää vaan aidosti kaikenikäiset ihmiset voivat kokoontua yhteen. Nämä yhteiset, perinteiset juhlat antavat meille kaikille pienen hengähdystauon arkeen. Samalla ne muistuttavat siitä, että kukaan ei ole tässä työssä ja näiden asioiden äärellä yksin vaan meitä on yhä monta ihmistä, joiden sydämessä valkonauha on tärkeällä sijalla.

Kiitos yhteisestä juhlasta, se kantakoon meitä siihen asti, kunnes jälleen kohtaamme!

INARI VARIMO
Pääsihteeri

KUVAT RIITTA RAATEJÄRVI JA NINA HURTAMO

Joulujuhlan tunnelma oli lämmin ja sydämellinen.

Kutsu Valkonauhaliiton kevätkokoukseen

Suomen Valkonauhaliitto – Förbundet Vita Bandet i Finland ry:n sääntömääräinen kevätkokous järjestetään **lauantaina 27.4.2024** liiton keskustoimistolla, osoitteessa Liisankatu 27 A 3, 00170 Helsinki.

Sääntömääräinen kevätkokous alkaa **klo 12.00**.

Kokouksen jälkeen kahvitarjoilu sekä liiton ja paikallisyhdistysten ajankohtaisia kuulumisia.

Kokouksen tehtävänä on päättää liiton sääntöjen 5 §:ssä mainitut kevätkokoukselle kuuluvat asiat.

Kokoukseen lähetetään kutsut paikallisyhdistyksiin ja henkilöjäsenille viimeistään neljä viikkoa ennen kokousta. Kokouksen esityslistalle toivottavat asiat pyydetään toimittamaan pääsihteerille viimeistään viisi viikkoa ennen kokousta.

Lämpimästi tervetuloa kokoukseen!
Hallitus

Ilmoittautumiset kahvitarjoilun mitoittamista varten
19.4.2024 mennessä puh. 09 1351 268
tai nina.hurtamo@suomenvalkonauhaliitto.fi

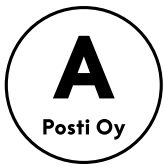
Suomen Valkonauhaliitto julistaa haettavaksi Pirjo Kivelä-Ristevirran muistorahaston apurahat vuodelle 2024

Rahastosta jaetaan vuonna 2024 apurahoja, jotka kohdistetaan ensisijaisesti humanistisilla aloilla opiskelevien oppinnäytetöiden tekemiseen. Apurahoja jaetaan viidelle (5) humanististen alojen opiskelijalle. Yhden apurahan suuruus on viisisataa (500) euroa.

Apurahaa tulee hakea **helmikuun 2024 loppuun mennessä** hakemuksella, joka osoitetaan Suomen Valkonauhaliiton hallitukselle.

Lisätietoja hakemisesta saat verkkosivuiltamme tai pääsihteerinari Varimolta (inari.varimo@suomenvalkonauhaliitto.fi).

Suomen Valkonauhaliitto – Förbundet Vita Bandet i Finland ry

Posti Green

Eläviä sanoja

Kanssasi on Jumala
kaiken elämän,
myös sinun elämäsi luoja
avaa silmäsi ja näe:
Luojaasi iloittaa siitä,
että elät ja olet olemassa

kanssasi on veljemme Jeesus
Hän, joka välittää sinusta
ja luottaa sinuun
kaikesta huolimatta
ja juuri siksi

kanssasi on Pyhä Henki
Hän, joka innoittaa ja
tuo arkeesi syvän mielen
Hänelle kipusi ja kaipuusi
itkusi ja ilosi
ovat tärkeitä ja todelliset
silloin, kun tie näkyy kirkkaasti
ja silloinkin, kun et edes itse
itseäsi ymmärrä

IRJA ASKOLA
Jos olet, ole nyt.
Kirjapaja Oy, 2006

INARI VARIMO

Valkonauha Suomessa: vastuuta sinusta ja minusta vuodesta 1896